

*Nový začátek s vůní levandule
a špetkou prokletí*

Tajemství sídla Bellefontaine

MARIE LAVAL

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 Marie Laval
Translation © Blažena Kukulišová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *Escape to the Little Chateau*
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Choc Lit Limited
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-689-6

Poděkování

Ráda bych poděkovala své báječné rodině a především dceři Clémence za podporu, trpělivost a povzbuzování v době, kdy jsem tuto knihu psala a upravovala. Víím, že žít se mnou není vždycky snadné, zvlášt když jsem v myšlenkách na hony daleko, znovu ve slunné Provence, a snažím se promyslet složitou vedlejší zápletku nebo napsat dokonalý romantický výjev. Mám vás moc ráda.

Také chci poděkovat za oporu týmu z nakladatelství Choc Lit, například mé skvělé redaktorce za její výborné rady a návrhy a grafikům za další krásnou obálku. Samozřejmě jako vždy děkuju výboru z Choc Lit, jemuž se rukopis líbil a umožnil vydání této knihy. Jsou to: Amy Nordonová, Barbara Powdrillová, Carol Orpwoodová, Carolina Castrová, Deborah Warrenová, Gill Leiversová, Honor Gilbertová, Janice Butlerová, Jenny Mitchellová, Karen Pimblettová, Kathryn Whittakerová, Kirsty Whiteová, Melanie Russellová, Rosie Farrellová, Ruth Nägeleová, Sally Pardeyová, Sharon Walshová a Sonya Alfordová. Jsem velice šťastná, že se vám příběh líbil.

Merci beaucoup!

Kapitola první

Amy projela rezavou branou venkovského stavení do dvora s dlažebními kostkami a vypnula rádio. Auto se škytnutím zastavilo a hromada knih a složek, nakupená na sedadle pro spolujezdce, se skácela na podlahu, ale Amy si toho málem ani nevšimla.

Konečně Bellefontaine.

Rázem zapomněla na dlouhou cestu z Manchesteru, rozbolavělá záda a ztuhlou šíjí. Je doma. Rozrazila dveře, vyskočila z vozu a stála před starým domem. Tichým večerem se z nedaleké vesnice zvučně neslo klinkání zvonu ohlašující klekání. S kamennými zdmi, které v zimním soumraku zářily jako ryzí zlato, s čerstvě natřenými okenicemi v odstínu levandule a okny, v nichž se odrážel kulatý míč slunce zapadajícího za tmavé kopce na druhé straně údolí, působil dům ještě krásněji, než si pamatovala. Opravdu uplynulo pouhých šest týdnů od chvíle, kdy tu byla naposledy?

Nabrala zhluboka dech a usmála se. Svěží vůně borovic z blízkého lesa se mísila se sytými vůněmi hlíny, travin a volně rostoucích bylin. Byl teprve pozdní únor, ale tady v Provence už ve vzduchu viselo jaro.

Chladný větřík jí nafoukal vlasy do obličeje. Odhrnula konečky světlých kadeří, které ji šimraly na tvářích, otevřela kufr a polekaně zavrtěla hlavou. Odkud začít? Zavazadlový prostor, podobně jako místo na sedadlech, vyplňovaly kufry, tašky a krabice. Považovala za zázrak, že se jí podařilo tolik toho do auta dostat, a ještě víc ji udivovalo, že její starý renault clio cestu vydržel a nesesypal se.

Vytáhla nejbližší bednu. Plná nádobí a s lahví šampaňského vklíněnou nahoře byla tak těžká, že ji Amy přes dvůr sotva vlekla a musela se každých pár kroků zastavit a popadnout

dech. Když už málem došla k přednímu vchodu, objevil se bůhvíodkud rezavě hnědý pes, rozběhl se k ní a zuřivě štěkal. Taktak se jí podařilo bednu udržet.

„Kde se tady bereš? Jdi domů a nech mě na pokoji!“

Hafan si jejích slov nevšimal a běhal v kruzích kolem ní. No jasně! Francouzský pes. Zopakovala instrukce francouzsky, ale bezúspěšně.

Štěkání přerušilo hlasité hvízdnutí, po němž se psisko zarazilo na místě, sklopilo uši a s kviknutím uteklo. Amy znovu vykročila ke dveřím, jenže zavadila nohou o uvolněnou dlažební kostku a tentokrát bednu neudržela. Vyklouzla jí z rukou a zřítíla se na zem.

„Sakra!“

Stála u hromady rozbitého nádobí a dívala se, jak se drahé šampaňské, které koupila na oslavu nového života, kutálí ke vchodu. Láhev se s hlasitým řinčením zastavila o terakotový květináč.

„*Tout va bien, mademoiselle?*“

S heknutím se otočila a přimhouřila oči proti světlu. U brány se na pozadí soumravné oblohy rýsovala tmavá postava muže. Byl tak vysoký a široký v ramenou, že vrhal na dlažbu obrovský stín. Ptal se, jestli je v pořádku.

Přestože mu v záplavě slunečních paprsků neviděla do obličeje, rozeznala, že nese pušku a přes hrud' má zavěšený vak. Ten pitomý pes, kvůli němuž zakopla, stál vedle něj, kňučel a vrtěl ocasem.

Nějaký lovec. Znechuceně vyšpulila rty. Dostalo se jí varování, že okolní kopce a zejména les kolem Bellefontaine jsou oblíbené lovecké revíry.

„*Oui, ça va,*“ ujistila ho chladně, že jí nic není.

„*Vous êtes sûre? Vous n'êtes pas blessée?*“

Hněvivě pohlédla jeho směrem. Ovšemže ví jistě, že není zraněná.

„Jsem v pohodě,“ odpověděla, „ale ne díky vám ani vašemu psovi. Příště si ho radši hlídejte.“

Věděla, že není fér připisovat vinu za rozbité nádobí psovi, když zakopla jen vlastním přičiněním, ale bylo jí to jedno. Neměla pochopení pro nikoho, kdo prochází krajem a střílí po bezbranných ptáčích a zvířatech.

„A mimochodem,“ dodala, „v Bellefontaine není povolen lov. Jestli ještě někdy neoprávněně vniknete na můj pozemek, budu muset povolat četníky a nechat vás vykázat.“

„Vy musíte být mademoiselle Carterová,“ odpověděl muž tentokrát anglicky se slabým francouzským přízvukem. „Fabien Coste, *enchanté*,“ dodal s úklonou.

Amy se zarazila. Najednou jí úplně planul obličej.

„Fabien Coste z Manoir Coste?“ S vysunutou bradou si prohlížela vysokou svalnatou postavu, vybledlé džíny, sako se záplatami a zelený vlněný svetr ladící s barvou očí.

„Správně.“

Fabien Coste... Teď už ho poznala, ačkoli ho až dosud vídala jen v drahých časopisech, kde vypadal jako filmová hvězda, oblečený v černém smokingu a obklopený politiky a celebritami z celého světa. Jezdili do rodinného hradu, který Fabien přestavěl na luxusní hotel.

Amy ztěžka polkla. Pokud má rozjet nový podnik, potřebuje obchodní kontakty. Někoho jako je on, jenže mu právě pohrozila četníky!

Tak to je ona, nová dáma z Bellefontaine...

Fabien shlížel na štíhlou ženu, sahající mu sotva po ramena. Dlouhé vlasy v odstínu světlá blond jí v pohasínajících paprscích slunce zářily jako bílé zlato. S těma tmavě modrými očima, zardělými tvářemi a rty podobnými růžovému poupěti nebyla tím, co čekal. Ani trochu ne. Vypadala mladě a křečce a netušil, jestli je to v pořádku, nebo ne.

Ale jo, usoudil a prohlížel si ji ještě důkladněji. Určitě je to takhle dobře. Nejspíš se tu dlouho neudrží a Bellefontaine bude znovu chátrat, zapomenuté a opuštěné – jak by taky

mělo. Neměl ten barák rád, ani když byl prázdný a zanedbaný, a teď, co ho dala do pucu, se mu líbil ještě méně.

Závan větru jí nafoukal jemné světlé vlasy do obličejce. Jeden pramínek dolétl přes tvář ke rtům. Fabien bez rozmýšlení zvedl ruku, aby ho odhrnul, najednou si totiž přál zjistit, jestli jsou ty vlasy tak jemné a hedvábné, jak vypadají. Zavčas se zarazil a místo toho ukázal na rozbité talíře a sklenice.

„Je mi líto, že vás můj pes vylekal. Samozřejmě vám plně uhradím způsobenou škodu.“

Tváře jí zružověly ještě víc a zavrtěla hlavou.

„Kdepak, váš pes za to nemohl. Zakopla jsem. Přes tu velkou bednu jsem neviděla, kam jdu.“

Překvapilo ho, že nabídku nehodlá využít. Neznal moc lidí, kteří by odmítli, kdyby měli šanci vyrazit z něj peníze.

„Doufám, že ještě máte další nádobí, jinak dnes nebudete mít z čeho večeřet.“

Tentokrát mu věnovala upřímný, zářivý úsměv.

„Talíře možná nebudou, ale zato mám šampaňské, abych oslavila první večer v Bellefontaine. Musí to být dobré znamení, že se láhev nerozbila spolu s ostatním, nemyslíte?“

„Pravda.“ Sehnul se, zvedl šampus, prohlédl si vinětu a zamračil se. Deutz Brut. Ta žena vypadá mladě, ale v šampaňském se vyzná.

„Brzy bude tma, dovolte, abych vám pomohl uklidit tenhle nepořádek a odnést vaše věci dovnitř,“ nabídl se, náhle neochotný opustit ji. V Manoir Coste už jistě očekávají jeho návrat před večerní společenskou akcí a už i tak strávil příliš mnoho času procházkou v lese, aby si vyčistil hlavu, ale co má být?

Všiml si, že nejistě pohlédla na pušku a vak, do něhož v lese uložil mrtvé králíky vytáhnuté z pytláckých pastí, a vzpomněl si na její dřívější komentář, že lovci nejsou v Bellefontaine vítáni.

„Tohle zatím nechám tady.“ Sundal vak z ramene a opřel pušku o zeď domu.

Chystala se pomoc odmítnout, ale vtom slunce vklouzlo za kopce a ve dvoře se rozhostilo modrošedé přítmí. Amy cítila ve vzduchu náhlý chlad a zachvěla se.

„Dobře. To je od vás moc hezké. Kdepak mám klíče?“

„Jestli se k tomu můžu vyjádřit, bylo by logičtější, kdybyste si nejdřív otevřela a teprve pak vynášela věci z auta.“

„Ano, asi máte pravdu. Nenapadlo mě...“

Vytáhla klíče z kapsy džín, zastrčila je rozčileně do zámku a otevřela dveře do tmavé chodby. Z domu se linula vůně nátěrových barev, čisticích prostředků a leštidla na dřevo s citronovým nádechem, ale především to tam vonělo neda-
lekým cedrovým lesem a starými kameny vyhříványými po staletí sluncem. Nádhera. Tak voní její nový domov.

Od doby, kdy Paul Michon dokončil renovační práce, ještě v domě nebyla. Rozsvítila, podívala se v chodbě na stěny v odstínu terakoty, na hladké zábradlí z tmavého dubu kolem schodů do patra a rozbušilo se jí srdce. Nejradší by se rozběhla po červených dlaždicích a do kuchyně vtančila, ale vzadu za ní šel Fabien Coste, takže to neudělala.

„Kdyby vám to nevadilo, zkontroluju, jestli je všechno v pořádku,“ řekla a vešla dovnitř.

S mandlově zelenými skříňkami, pracovními plochami z dubového masivu a staromódními kamny na dřevo působila kuchyň hřejivě a pohostinně – přesně tak, jak doufala. V kumbálu opodál stály zbrusu nová lednička, mraznička a pračka, zapojené a tiše vrnící.

Nahlédla do obývacího pokoje. Holé kamenné zdi, dřevěné stropní trámy a velký krb mu propůjčovaly hřejivou, rustikální atmosféru, již doplňoval starý kožený gauč, ladící křesla a dubová komoda, kterou objevila na místním bleším trhu. Za obývákem se nacházela jídelna a malá pracovna, zatím prázdná.

Protože si chtěla prohlédnout celý dům, vrátila se do chodby a vyběhla nahoru. I tady se Paul zasloužil o zázračnou proměnu. Všech sedm ložnic s vlastní koupelnou mělo

autentický provensálský vzhled se zdmi v okrových, žlutých a terakotových odstínech. Usmála se. Teď už to chce jen finální úpravy. A platící hosty, samozřejmě.

Fabien Coste čekal v kuchyni s rukama v kapsách džín. Když sešla dolů, otočil se a tázavě zvedl obočí.

„Všechno v pořádku?“

„Víc než v pořádku. Je to krásné. Paul Michon odvedl skvělou práci. Neznáte ho náhodou?“

Po rtech mu přeběhl vlažný úsměv. „Znám většinu místních lidí.“

Samozřejmě, povzdechla si. Je vévoda z Coste, majitel panského sídla. Určitě zná kdekoho.

„Pustíme se do vynášení?“ zeptal se a vykročil k autu. „Určitě se chcete zabydlet dřív, než dorazí personál.“

„Jaký personál?“

Vytáhl z kufru auta několik velkých krabic a zamířil s nimi k domu. „Hospodyní, recepční, uklízečku a nejspíš i kuchaře... Otvíráte hotel, ne? Potřebujete lidi.“

Zasmála se, vytáhla z kufru sportovní tašku a rozběhla se, aby s ním udržela krok. Začal už v chodbě skládat krabice na sebe.

„Žádné zaměstnance nemám. Chci ho provozovat sama.“

Otočil se a prohlížel si ji. „Opravdu? Asi máte velké zkušenosti. Jaký hotel jste řídila u vás v Anglii?“

„Ale... já jsem žádný neřídila. Pracovala jsem v bance a pak jako překladatelka, před pár měsíci se propouštělo a přišla jsem o práci.“

„Takže s tím nemáte zkušenosti?“

V zelených očích se mu zablesklo tak, že jí znovu vzplály tváře. „Ne, ale umím vařit a po organizační stránce jsem dobrá. Určitě to zvládnu.“

Zíral na ni tak, že znervózněla a připadalo jí nutné mluvit dál.

„Loni v létě jsem se do Bellefontaine zamilovala. Neumím to vysvětlit, ale věděla jsem od začátku, že tohle je

místo jako pro mě stvořené. Prostě jsem ten dům musela koupit. Předělat ho na penzion je pro mě nejlepší způsob jak si vydělat na živobytí.“

Potrásl hlavou a vyšel znovu ven vynést z auta další krabice.

„Provozovat hotel je dřina, mademoiselle Carterová. Brzy zjistíte, že to vyžaduje víc než přetřít stěny čerstvým nátěrem a umístit nad vchod ceduli. Musíte si neustále všimnout detailů, věnovat tomu spoustu času a úsilí a mít dobrý obchodní cit. Taky pro svůj hotel musíte najít mezeru na trhu, ozvláštnit ho.“

Povyšžený tón jeho hlasu byl jak políček do tváře. Co si o sobě myslí, že s ní mluví jako s hlupkou?

„Přece jen mám jistou představu o podnikání v oblasti ubytovacích služeb, pane,“ namítla a tváře jí už neplanuly rozpaký, ale hněvem. „Vím přesně, čím Bellefontaine ozvláštnit, jak říkáte – kromě toho, že je to nádherný starý dům a stojí na krásném místě.“

Vytáhl obočí. „Jak toho dosáhnete?“

„Nabídnu přátelské, vstřícné a uklidňující prostředí a domácí stravu v bio kvalitě.“

Slova se z ní jen hrnula. Amy nabrala zhluboka dech, otrávená, že se před tím náfukou červená.

„Budu pěstovat zeleninu, sklízet v zahradě ovoce, vyrábět vlastní džemy – všichni říkají, že dělám nejlepší malinovou marmeládu...“

Navršil v kuchyni na hromadu poslední krabice, otočil se a podíval se na ni, koutek úst stočený v úsměvu.

„Tohle všechno zní hodně naivně, bohémsky a *hippie šik*. Domácí džem je prima, ale potřebujete specifický profil, obchodní plán a prognózu obratu na další tři roky.“

Probůh, ten chlápek je tak arogantní. Narodil se jako dědic velkého sídla, nejspíš v životě nemusel moc pracovat a má k dispozici celou armádu služebnictva, které plní jeho rozkazy a dělá mu obchodní plány a prognózy obratu!

„Do toho, co mám nebo nemám, vám nic není, monsieur Coste,“ odsekla a zvedla bradu. „Možná jsem bohémka a amatérka, ale i kdybych si tu chtěla zřídit hipísáckou komunitu, kde se budou všichni radovat a proměnávat nahatí, mám na to právo. Koneckonců mi to tu patří.“ Zlobila se tak, že při posledních slovech koktala.

Zacukalo mu v koutcích a zelené oči se zatřpytily. „Promiňte, že vás vyvádím z rovnováhy. To jsem nechtěl. Jde mi o to, že si v tomto kraji v posledních letech otevřela penziony spousta Britů. Všichni měli romantické a naprosto nereálné představy o životě v Provence a provozování hotelu.“

Nedodal „stejně jako vy“, ale nejspíš by to rád udělal.

Odmklčel se. „A mnozí po pár sezonách zkrachovali, vrátili se domů a jejich penziony jsou na prodej.“

V kuchyni jako by se rozhostil temný stín. Amy se zachvěla a složila paže přes hrud.

„Fajn, ale já jsem teď doma tady a nezkrachuju,“ odpověděla s větší jistotou, než jakou cítila.

Neodpověděl. Místo toho se podíval k oknu a řekl: „Radši půjdu zamést dvůr, než se setmí.“

„Ne, díky. Zametu ho sama.“

Chtěla, aby už odešel. Na rozbitém nádobí venku jí nezáleželo, hlavně už nepotřebovala další přednášky o svém naivním náhledu na život a nedostatku zkušeností, ani chmurné předpovědi ohledně šancí na úspěch, nebo spíš neúspěch. V předchozích měsících slyšela v Manchesteru podobných řečí víc než dost od takzvaných přátel i od sestry Chris.

V očích mu hněvivě blýsklo. „Trvám na tom, že uklidím,“ odpověděl příjemným hlasem, z něhož však znělo ocelové odhodlání. Evidentně nesnášel, aby mu někdo odporoval. Nečekal na její námitky, šel rovnou do kumbálu, vrátil se s dlouhým smetákem, lopatkou a pytlek na odpadky a zamířil ven.

Jasně, pomyslela si, když slyšela, jak zametá střepy a hází je do pytle. Není zvyklý, aby mu někdo vzdoroval. Slyšela

tlumené francouzské klení a usmála se. A nejspíš taky není zvyklý zametat.

Vybalila tu trochu zásob, co přivezla, a z jedné krabice vylovila dva hrnky, misky na polévku a příbory.

„Pytel se střepy jsem nechal venku,“ oznámil jí, když se vrátil.

Odhrnul kadeř tmavých vlasů a zpříma se na ni zadíval. Zatímco si ji upřeně prohlížel těma zelenýma očima, Amyino srdce otravně poskočilo a rozbušilo se rychleji. Fabien Coste se sice chová nadutě a povýšeně, ale taky je to nejpohlednější muž, jakého kdy potkala.

Ukázal na tašky, kufrы a krabice nakupené v chodbě u zdi.

„S vybalováním se nenamáhejte. Pošlu pár svých lidí, pomůžou vám zabydlet se tady. Postarají se o vás. Všechno zorganizují raz dva.“

Jeho arogance jí málem vyrazila dech. Už zase měla pocit, že jí hoří tváře.

„Díky za nabídku, ale nepotřebuju, aby se o mě někdo staral a organizoval mě. Ani vy, monsieur Coste.“ Bylo jí fuk, jestli to vyznívá neslušně nebo se jí hlas chvěje zlostí. Chtěla jen, ať už jde. Nejradši by ho vystrčila ze dveří.

„Víte to jistě?“ Tvářil se pochybovačně.

„Naprosto jistě. A teď vás vyprovodím.“

Zvedl pušku a vak. Když si ho přehodil přes rameno, rozevřel se. Amy zahlédla šedivou srst a málem se otrásla odporem. Králík, jehož bezpochyby zastřelil.

Znovu mu poděkovala, chvíli sledovala, jak jeho vysoká, atletická postava mizí v houstnoucím přítmí a pes běhá kolem něj, a pak s úlevným povzdechem zavřela dveře.

Konečně je sama a může se těšit ze svého prvního večera v Bellefontaine.

Paul sice zapnul ústřední topení, ale v kuchyni bylo přesto chladno. Rozdělna oheň v kamnech s pomocí starých novin a dříví přichystaného v proutěném koši a odnesla tašky a kufr do svého pokoje nahoře. Byla to rohová ložnice

na vzdáleném konci chodby s velkým oknem, odkud se jí naskýtal výhled na zahradu a les.

Rozevřela tašku, vytáhla dva ručníky a toaletní potřeby a zamířila do koupelny. Po horké sprše se převlékla do tmavě modrých tepláků a mikiny, energicky si vysušila vlasy ručníkem a nechala je rozpuštěné na ramenou.

Vrátila se do kuchyně, otevřela konzervu rajské polévky a balíček krekrů a postavila na linku láhev šampusu a hrnek. No a co, že přišla o polovinu nádobí a neměla slušné sklenice na víno? První večer v Bellefontaine oslaví stylově, i když musí pít šampaňské z hrníčku.

Chystala se odšpuntovat láhev a nadskočila, protože se od vchodu ozvalo hlasité klepání.

„*Haló! Bonsoir!*“ křikl venku nějaký muž. „Dodávka z Manoir Coste pro mademoiselle Carterovou.“

Amy šla zmateně ke dveřím a otevřela. O futra se opíral muž v džínách a fleecové mikině a třímal v náruči piknikový košík.

„To musí být omyl. Nic jsem si neobjednala.“

Muž vykročil ke světlu na verandě a usmál se na ni. S tmavými vlasy a zelenomodrýma očima se nápadně podobal Fabienovi. „Jste mademoiselle Carterová, že ano?“

Amy přikývla.

„V tom případě to není omyl. Kam mám tohle dát?“

Ukázala na košík. „Co to je?“

„Dar od jeho lordstva. Fabien nemůže jinak než pomoci dámě v nesnázích.“

„Ale já nejsem dáma v nesnázích.“

„Říkal něco jiného,“ zabručel neznámý. „Tak chcete ten košík, nebo ne?“

Měla chuť odpovědět, ať ho zase odnese zpátky, ale do nosu jí udeřila lahodná vůně restovaných cibulek, česneku a bylinek, a hned se jí sbíhaly sliny. Ať je v tom koši cokoli, bude to mnohem chutnější než rajská polévka z konzervy a krekry.

„No dobrá. Prosím, pojdte dál,“ pobídla muže a otevřela dveře dokořán.

„Ani jsem se nepředstavil,“ řekl a šel za ní dovnitř. „Já jsem Frédéric, pracuju v Manoir Coste jako taková děvečka pro všechno. Poskok, dalo by se říct.“

V jeho hlasu se mihla zášť, krátce. Amy si pomyslela, že se jí to možná jen zdálo.

Frédéric postavil košík na kuchyňský stůl, podíval se na ni a hvízdal.

„Moc, moc hezké.“

Usmála se. „Díky. Taky myslím, že je to tu krásné.“

„Nemluvil jsem o domě, mluvil jsem o...“ Ukázal na její modrou mikinu. „Přesně jako barva vašich očí.“

„Á...“ Trochu v rozpacích otevřela košík a vytáhla vizitku s erbem Manoir Coste.

Přečetla si krátký vzkaz napsaný silnou mužskou rukou. „*Vítejte v Bonnieux. Hodně štěstí s Bellefontaine. FC.*“ V košíku našla talíře, sadu stříbrných příborů, zapékací mísu s nějakým pokrmem, sýr, bagetu a několik kousků sladkého pečiva. Byla tam i termoska s kávou, křišťálová sklenice na vysoké stopce a láhev Côtes du Rhône. Amy nadzvedla víko a potěšeně vdechla jemnou vůni česneku a bylinek.

„Jeho lordstvo se zmínilo, že jste tu sama a možná byste chtěla nějakou výpomoc.“

Při poznámce o šéfovi zněl z Frédéricova hlasu i tentokrát sarkastický tón.

„Vlastně říkal, že budete potřebovat spoustu pomocníků,“ dodal.

Amy otráveně přimhouřila oči.

„Mylí se. Se vším si poradím sama.“

Zasmál se. „Fajn. Tak už radši půjdu. Doufám, že si pochutnáte,“ dodal a otevřel přední vchod. „Zítřka se stavím pro košík.“

„Nemusíte, ráno do Manoir Coste zajedu a vrátím ho.“

„Jak chcete. Mimochodem je skvělé vidět, že se nenecháte odradit tím, co se o tomhle domě povídá.“

„Máte na mysli historky o tajemné bohyni a jejích krvežiznivých vyznavačích?“ Vybavila si ty divné pověsti, které jí vyprávěl realitní makléř, když Bellefontaine navštívila poprvé, a pokrčila rameny.

„Připadalo mi to docela... zajímavé.“

„Zajímavé? Většina lidí by se Bellefontaine radši obloukem vyhnula, než aby tady chtěli bydlet,“ odpověděl Fred s úšklebkem „Jste velice statečná.“

„Statečná? Ne, rozumná, to je vše. Je to tu nádherné. O takovém domě jsem vždycky snila a nenechám se odradit babskými báchorkami.“

„Doufejme, že si to budete myslet i poté, co tu prožijete několik týdnů,“ prohlásil, zamával jí na rozloučenou a nasedl do starého otlučeného range roveru.

Amy rychle zavřela dveře do tmavé zimní noci. Cítila, jak jí po zádech přešel mráz.

Prostříit stůl k večeři pro jednoho trvalo jen chvíli. Otevřela láhev šampaňského a nalila trochu šumivého vína do elegantní sklenice, kterou jí poslal Fabien Coste.

„Na Bellefontaine!“ pronesla nahlas a pozvedla sklenku. Její hlas se zvučně nesl prázdným domem, jako by jí stěny odpovídaly.

Žádný div, že je Fabien Coste arogantní, pomyslela si, když zanedlouho položila špinavý talíř do dřezu. Jeho restaurace v Manoir Coste si svoje tři michelinské hvězdy plně zaslouží. Nic lepšího ještě nejedla.

Potlačila zívnutí a dopila kávu. Je na čase jít spát. Úklid kuchyně zabral jen pár minut. Zamkla přední vchod, zavřela v přízemí okenice a šla nahoru do svého pokoje.

Když se vykláněla z okna pro okenice, upoutala její pozornost malá žlutá světylka blikající na vzdáleném konci zahrady. Po několika vteřinách zmizela a všude se zas rozhostila černá tma. Amy ještě chvíli mžourala do noci, ale světylka se už neukázala. Upevnila okenice a zavřela

okno. Znepokojeně rozestlala postel a v teplácích a mikině vzkouzla mezi studená prostěradla.

Ještě dlouho poté, co zhasla světlo, sebou v posteli házela a otáčela se ze strany na stranu, všelijaké neznámé zvuky v domě jí nedovolily usnout. Dřevěné schody vrzaly, v trubkách to hučelo a okenice ve větríku drncely. Venku se ozývali noční ptáci a v přerostlé trávě a větvích stromů svištěl vítr.

Co když tam někdo je – lupiči nebo pytláci? Amy zhluboka dýchala a snažila se uvolnit. To je přece hloupost. Těch světýlek se nemusí bát. Nejspíš jsou to nějací pubertáci, chtějí se někde zašít a udělat si noční mejdan.

Konečně zavřela oči a usnula neklidným spánkem.

Probudilo ji hlasité bouchání u předního vchodu. Zprudka se ve tmě posadila, s divoce tlukoucím srdcem rozsvítila lampičku na nočním stolku a podívala se na hodinky. 2:20. Bušení přestalo tak náhle, jak začalo, a rozhostilo se ticho – hluboké, děsivé ticho.

Má zůstat v posteli, nebo jít dolů a podívat se, kdo tam je? Třeba se někomu stala nehoda a potřebuje pomoc... Roztřeseně vstala, sešla po schodech a rozsvítila na chodbě. Plná nervozity a obav odemkla přední vchod a stiskla kliku. Otevřela a uviděla, že na dveřích visí něco bílého, šedého a chlupatého. Když jí došlo, co to je, ruka jí vylétla k ústům a přidušeně vykřikla.

Byl to králík, přibitý ke dveřím jediným hřebíkem vražedným do krku.

Kapitola druhá

Opevněný hrad z patnáctého století, už od středověku sídlo vévodů z Coste, stál na vrcholu kopce obklopený hlubokým cedrovým lesem. S těmi vysokými věžičkami a masivními kamennými zdmi z něj číší pýcha a arogance – stejně jako z jeho majitele, pomyslela si Amy, když zaparkovala mezi dvěma nóbl sportáky.

Vytáhla z kufru košík a vykročila po schodech vzhůru ke vchodu, celá roztřesená ve studeném únorovém větříku, který k ní pronikal přes hnědou bundu s kapucí a modrý svetr.

Prosklené vstupní dveře vedly do velkého vestibulu a Amy chvíli váhala, než vkročila na nablýskanou černobíle kostkovanou podlahu. Recepční prostory s nádherným dřevěným obložením na zdech a obrovskými křišťálovými lustry visícími u stropu promlouvaly o moci, dědictví a bohatství. Ve velikánském kamenném krbu hořel oheň a díky několika křeslům a stolkům, na nichž se vršily časopisy a noviny, tu vládla útulná, příjemná atmosféra.

„Můžu vám nějak pomoci, madame?“ zeptala se žena za moderním, téměř průhledným pultem diskrétně umístěným v rohu.

„Ano... Ráda bych vrátila tenhle košík panu Costeovi.“

Zatímco recepční telefonovala, Amy nechala piknikový koš na pultu a šla ke krbu, vedle nějž stál po jedné straně bojovník v brnění. V přilbě se spuštěným hledím a rukama v rukavicích na jílci meče vypadal, jako by mohl každou chvíli obživit. Římsu nad krbem zdobily plastiky rytířů v bitvě a úplně nahoře se skvěl erb rodu Coste hlásající „*Coste Vaincra!*“ jak nějaký bojový pokřik.

„Costeové zvítězí,“ zašeptala.

„Obávám se, že mí předkové byli surovci a ze všeho nejvíc si libovali v bitvách a prolévání krve.“

Amy se polekaně otočila a ocitla se tvář v tváři Fabienovi. V modrém obleku, který dával vyniknout jeho širokým ramenům, bílé košili s jemnými zelenými proužky a s tmavě zelenou hedvábnou kravatou vypadal každým coulem jako úspěšný podnikatel na hony vzdálený drsnému lovcí, s nímž se předchozího dne setkala v Bellefontaine.

„Á... Dobré ráno. Jdu vám poděkovat za skvělé jídlo, co jste mi včera večer poslal... Bylo výborné, ale opravdu jste nemusel...“

Odmělčela se a došlo jí, že si nepamatuje ani slovo ze zdvořilého, ale kategorického proslovu, který si cestou připravila, aby ho znovu ujistila, že není případ pro charitu a nepotřebuje asistenci.

Usmál se. „Rádo se stalo. Poslyšte, máte naspěch? Pokud máte čas, můžu vás vzít na obhlídku.“

Navštívit Manoir Coste – nejexkluzivnější hotel v celé Provence? Té úžasné nabídce Amy neodolala. Okamžitě zapomněla na odhodlání mít s Fabienem Costem co možná nejméně společného.

„To bych moc ráda.“

„Dobře.“ Znovu se usmál a odvedl ji labyrintem dlouhých chodeb do pracovny, kam prosklenými dveřmi proudilo světlo a odráželo se na lesklých parketách.

Místnosti dominoval psací stůl z ořechového dřeva, pokrytý složkami, papíry a elegantním počítačem s velkým monitorem. Stěny až po štukovaný strop lemovaly vysoké police na knihy a po obou stranách krbu visely obrovské olejomalby s loveckými výjevy. Před krbem, podobně jako ve vestibulu ozdobeném erbem a mottem rodu Coste, stály dvě pohovky ve smetanovém odstínu a stolek.

„Odložíte si?“

Stoupl si za ni, aby jí pomohl svléknout bundu, a Amy vdechla jemnou vůni vody po holení se svůdnou příměsí

santalového dřeva. Když se jí rukama otřel o ramena, celá se zachvěla a zrudla. Naštěstí se zdálo, že si toho nevšiml.

„Prosím, posadte se.“ Fabien ukázal posunkem na jednu z pohovek a sedl si proti ní.

Do ticha v místnosti se několik vteřin ozývalo jen syčení a praskání polen hořících v krbu a tikání starožitných hodin na krbové římse.

Amy složila ruce v klíně, chtěla si přehodit nohu přes nohu a málem nahlas zasténala. Proč si nevšimla, že má zablácené boty a lem džínů? Rychle nohy natáhla a schovala pod stolek. Mohla jen doufat, že nezanechá špinavé fleky na perském koberci.

Fabien prolomil ticho otázkou. „Jaká byla vaše první noc v Bellefontaine?“

Protáhla obličej. „Žádná sláva. Moc jsem toho nenaspala.“

Přesnější by bylo říct, že vůbec nespala. Poté, co sundala ze dveří mrtvého králíka a strčila ho venku do popelnice, seděla v kuchyni, nervózní a vyčerpáná, s příkrývkou ovinutou kolem ramen, a pokaždé, když se v domě nebo venku ozvalo nějaké vrznutí nebo šustot, sebou trhla. Noc se táhla a Amy si snad nikdy nepřípadala tak vystrašená a úplně osamělá.

Fabien Coste vytáhl obočí a podíval se na mladou ženu před sebou.

„Nějaké potíže?“

Váhala o zlomek vteřiny déle, než by měla, a teprve pak zavrtěla hlavou. Ohon pocuchaný větrem se zhoupl ze strany na stranu a pramínky světlých vlasů přejely po útlých křivkách krku.

„Ne, žádné potíže. Asi za to mohlo přílišné rozčilení, že jsem nemohla spát.“ Nuceně se usmála, ale temně modré oči měla zastřené.

Lže, pomyslel si. Něco se stalo a nechce o tom mluvit.

Ode dveří se ozvalo tiché klepání. Jedna z asistentek vešla dál a položila na stolek táč se stříbrnou kávovou konvicí, šálky z křehkého porcelánu a talířem briošek. Fabien poděkoval a nalil oběma kávu.

„Dáte si briošku?“ zeptal se a podal Amy talíř.

Usmála se. „Pořád mě krmíte.“

Vzala si kousek sladkého pečiva, kousla do něj a tiše vzdychla. „Hmm... výborné. Ráda bych vašeho šéfkuchaře požádala o recept.“

„Asi by se nechal přesvědčit a dal by vám ho... oplátkou za recept na váš malinový džem.“

Vzhlédla, jako by ji udivilo, že si to pamatuje.

„Váš šéfkuchař určitě nepotřebuje moje recepty.“

Dojedla briošku, sáhla po šálku kávy a dala do ní dvě kostky hnědého cukru. Amy Carterová zjevně nepatří k ženám, co se trápí dietami a počítáním kalorií.

„Vlastně jsem rád, že jste dnes ráno přijela,“ řekl. „Chci vás pozvat na výroční lovecký ples, v sobotu večer.“

„Děkuju, ale... totiž, víte...“

Už zase jí zrůžověly tváře.

„Budu hádat,“ nadnesl. „Neschvalujete lov – a lovce. Lovecký ples je poslední místo na zemi, kde byste se chtěla ocitnout. A teď přemýšlíte, jak nejlépe odmítnout mé pozvání, aniž byste mě urazila.“ Odmlčel se a s úsměvem se zeptal: „Mám pravdu?“

Ještě víc zčervenala. „No... představa sálu plného lovců mě moc neláká.“

„Ale přitom byste měla ideální příležitost setkat se s lidmi z Bonnieux a navázat užitečné kontakty pro Bellefontaine.“

Kousla se do rtu, zastrčila pramínek vlasů za ucho a zamračila se, nepřesvědčená. Fabien se přistihl, že tají dech. Když nějakou ženu někam pozval, obvykle nemusel naléhat, a vyvedlo ho z míry, že musí čekat, až se Amy Carterová rozhodne.

„Asi máte pravdu,“ řekla nakonec. „Musím dát o sobě místním vědět. Přijímám. Děkuju.“

Hlasitě vzdychl a pohodlně se opřel.

„Můj bratránek Frédéric pro vás přijede v osm. Včera jste se s ním seznámila, že ano?“

Po tváři jí přeběhl překvapený výraz.

„Ano, přivezl mi večer ten košík. Ale neříkal, že jste bratransci, jen že pro vás pracuje.“

Nejspíš si stěžoval, jak s ním v Manoir Coste zacházejí. Bratránek nevynechal jedinou příležitost, aby ho vylíčil jako krutého, sobeckého megalomana. Fabien cítil, že má zlost a současně v něm hlodá svědomí jako vždycky, když myslí na Frédéricica.

Vstal. „Jestli jste připravená, provedu vás hotelem.“

Ukázal jí recepční prostory v přízemí, přijímací pokoje a oceňovanou restauraci, pro niž zvolil pozoruhodně moderní výzdobu kontrastující s prosklenými dveřmi, odkud se naskýtal výhled na terasu a park. Vzal ji do tanečního sálu a těšilo ho vidět, jak Amy vykulila modré oči, když si prohlížela zlacená zrcadla, třpytivé lustry a naleštěné parkety.

Procházela za ním první podlaží a ustavičně s lehce zatajeným dechem komentovala tapety, koberce a svéráznou kombinaci starožitného nábytku a značkových kousků, které osobně vybral. Teprve teď si všiml, jak půvabný je její anglický přízvuk – tak přitažlivý, že přestal vnímat slova a slyšel jen modulaci jemného ženského hlasu.

„Už chápu, proč má Manoir Coste vynikající pověst,“ prohlásila při návratu do pracovny. „Musíte být na svůj krásný hrad velice pyšný.“

Přestože už podobné komentáře slyšel nesčetněkrát, její spontánnost a upřímnost ho přiměly k úsměvu. „Jsem.“

Nebylo snadné vytáhnout Manoir Coste z propasti a proměnit sídlo v úspěšný projekt, jímž se stal. Fabien hodlal vynaložit všechny síly, aby i nadále ochránil jeho reputaci a jméno rodu Coste.

Ukázal k oknu. „Máte chuť vzdorovat chladu? Rád bych vám ukázal ještě něco.“

Vrátili se do pracovny, Amy si vzala bundu a vyšli na terasu s výhledem na okrasnou zahradu a rozlehlý trávník. Sešli dolů a po stáječícím se šterkovém chodníčku dorazili k fontáně na kraji cedrového lesa.

„Vypadá věkovitě,“ poznamenala a dotkla se vrstvy mechu na hlavách tří lvů chrlicích vodu do obdélníkové nádrže.

„Je opravdu hodně stará, jedna z nejstarších fontán v celé Provence, řekl bych. Ale mimořádná je i tahle voda, náš vlastní pramen. Protéká přes Manoir Coste a Bellefontaine, lesem z kopce dolů a přes vaši zahradu do údolí.“

Fabien smočil prsty v nádrži, v níž se odrážela šedivá mračna a tmavě modré cedry pohupující se ve větru.

„Monsieur Chevalier, realitní agent, se o prameni nezmínil. Ale pověděl mi děsivou historku o bohyni, kterou kdysi v těchto místech lidé uctívali. Prý ještě pořád straší v lese, zmocňuje se nic netušících pocestných a roztrhá je na kusy. Dokonce mi vyprávěl o poněkud dekadentních praktikách jejich stoupenců.“

Zase se zarděla, což mu kupodivu připadalo přitažlivé, ale z jejích slov se mu rozbušilo srdce.

Co ví? Našla už něco v tom starém domě?

„Obávám se, že tyhle historky patří k místnímu folkloru,“ odpověděl s nucenou lhostejností. „Stejně jako legenda o pokladu zakopaném poblíž ztraceného chrámu té bohyně.“

„Poklad? O tom monsieur Chevalier taky nemluvil.“

„Římané tady údajně ukryli velký poklad, než prchli před nájezdy barbarských hord,“ vysvětloval Fabien. „V průběhu staletí ho samozřejmě hledala spousta lidí, ale nikdo nic nenašel. Ať už ty strašidelné historky něco znamenají nebo ne, spoustu lidí by ani nenapadlo koupit ruinu jako Bellefontaine. Zvláště když je tady tolik stavení, která vyžadují mnohem méně práce.“

Vzhlédla k němu a v modrých očích měla vážný pohled. „To je zvláštní, váš bratránek včera říkal skoro totéž... Mimochodem, nejde tamhle přes trávník?“

Ukázala na postavu muže, který k nim krácel, na ramenou hrábě a v ruce velký odpadkový pytel.

Fabien ztuhlým úsměvem zamaskoval rozmrzelost a přikývl. „Ano, to je on.“

„*Chère mademoiselle*, je kouzelné znovu vás vidět,“ řekl Fred, když došel blíž.

Uklonil se Fabienovi s předstíranou úctou.

„Vaše lordstvo. Máte dnes ráno další rozkazy pro svého pokorného sluhu?“

Fabien přimhouřil oči a zafal u boků pěsti.

„Vlastně ano. Slečna Carterová se v sobotu zúčastní plesu. Vyzvedni ji v osm v Bellefontaine. Prosím nezapomeň.“

„Jak bych mohl zapomenout na tak příjemný úkol?“ zvolal Fred hlasitým, radostným hlasem.

Fabien se znovu zamračil. To snad ne! Že by byl bratránek už takhle po ránu opilý?

„Budu se těšit, že si s vámi zatančím,“ dodal Fred. „Tedy pokud se k tomu dostanu. Bezpochyby se celý večer při plnění povinností nezastavím. A teď jdu radši vyhrabat trávník, nebo to od svého pána a vládce schytám.“

Fabien si všiml, že se ta mladá žena tváří soucitně, zatímco Fred kráčí pryč, a když se pak otočila k němu, z očí jí čísel chlad. Pochopil i beze slov, že jeho bratrance lituje a připadá jí hanebné, jak s ním jedná.

„Dokončíme obhlídku?“ zeptal se trochu příkřeji, než zamýšlel.

Vzali to kolem tenisových kurtů a venkovního bazénu – v tuhle roční dobu zakrytého – a podívali se do lázní, umístěných v jednom křídle hradu. Po návratu do pracovny byla Amy z Manoir Coste ještě ohromenější a taky na ni udělalo velký dojem, jak efektivně si Fabien při řízení hotelu počíná. Všiml si všech detailů. Znal každého zaměstnance jménem a se všemi dobromyslně klábosil – až na bratránka.

V pracovně ji udivilo, že tam čeká krásná mladá žena v třešňově červeném kalhotovém kostýmu s černými vlasy ostříhanými do rovného mikáda. Seděla na pohovce, listovala magazínem a tvářila se znuřeně. Na stolku ležel laptop a černá, tlustá lesklá složka. Žena odtrhla oči od časopisu, vrhla na Amy hodnotící pohled a hodila časopis na stolek.

„*Fabien chéri*, kde vězíš? To se ti nepodobá promeškat schůzku.“

Fabienovi přeběhl po tváři trochu zamračený výraz.

„Měli jsme na dnešek něco dohodnutého? Nějak mi to vypadlo z hlavy.“

Otočil se k Amy a dodal: „Tohle je Claudine Loubierová, expertka na vztahy s veřejností. Claudine, seznam se se slečnou Carterovou, naší novou sousedkou.“

„Vy jste ta nová majitelka Bellefontaine? Jak... milé.“

Údiv v jejím hlase působil nuceně, podobně jako úsměv, který zůstal na rtech a nedosáhl ke tmavě hnědým očím.

„Doufám, že vás v noci nešimral na chodidlech duch Rosalie Bruniové,“ řekla.

„Duch? Ne, ovšemže ne.“

Amy zavrtěla hlavou, vyhrnula rukáv bundy a podívala se na hodinky. „Obávám se, že už musím jet. Mám něco domluvené v turistickém centru v Bonnieux.“

„Vyprovodím vás.“ Fabien se otočil ke Claudine a dodal: „Prosím, počkej tady. Hned se vrátím.“

Žena se s Amy rozloučila krátkým kývnutím hlavy, rozevřela laptop a začala ťukat do kláves prsty s červeně nalakovanými nehty.

„Kdybyste něco potřebovala, prosím neváhejte a dejte mi vědět,“ nabídl se Fabien, když se ocitli na přední verandě.

Už to tu bylo zas, nabízel jí pomoc jak galantní rytíř nějaké... dámě v nesnázích, vybavila si Frédéricova slova. Na chvíli byla v pokušení povědět Fabienovi o světylících v zahradě a mrtvém králíkovi, kterého jí kdosi v noci přitloukl na dveře.

Byl mrtvý a světle šedý.

V hlavě jí vytanula nepříjemná vzpomínka na králíky, které měl včera Fabien v loveckém vaku. Nadechla se a pohlédla na muže před sebou, vyrovnaného podnikatele v modrém obleku, za nímž se rýsoval jeho nádherný hrad. Přece by jí Fabien Coste uprostřed noci nejel přitlouct na dveře mrtvého králíka! Ta představa jí připadala úplně absurdní. Ale přesto chtěla vlastní problémy řešit sama – ať jde o cokoli. „Díky, zvládnou to.“

„Tak se uvidíme v sobotu.“

Městečko Bonnieux i v bezvýrazný únorový den vypadalo senzačně: zdi v medovém odstínu, nesourodé kamenné domy a úzké uličky stoupající k vrcholu kopce. Amy zaparkovala a vydala se ulicí k hlavnímu náměstí. Lemovaly je citronovníky a uprostřed stála velká fontána s kamennými delfíny.

Fontány v Provence tvořily srdce každé vsi. Jak zní to zdejší rčení? „*Eici, l'aigo es d'or*“ – „Zde je voda zlato.“ A teď vyšlo najevo, že i Manoir Coste a Bellefontaine mají vlastní fontány, ačkoli ta co patří Bellefontaine, je ztracená někde v lese u tajemného starého chrámu.

Prošla přes náměstí a otevřela dveře turistického centra. Ředitel pan Verdier ji očekával. V dlouhém procesu, kdy žádala o „hvězdičkové“ hodnocení Bellefontaine, byl její kontaktní osobou a pomáhal jí projít minovým polem francouzské byrokracie.

Mladý muž, který za přepážkou četl noviny, vzhlédl, něco zabručel a pokračoval ve čtení.

„Dobré ráno,“ pozdravila Amy a odolala nutkání noviny mu sebrat a položit na stůl. Pan Verdier se choval nápomocně, ale o Jacquesovi, jeho asistentovi na částečný úvazek, se to říct nedalo.

„Vidím, že jste malovali,“ poznamenala a ukázala na zářivě červené zdi a dvě otlučené plechovky s barvou stojící v rohu kanceláře.

Neodpověděl ani nezvedl oči od novin, jen natočil palec ke dveřím vzadu.

„Šéf už na vás čeká, máte jít rovnou dál.“

Amy se kousla do jazyka. Jacques byl nejnejpříjemnější člověk, s nímž se tu až dosud setkala – snad jen s výjimkou Fabienovy krásné expertky na PR. Přátelské chování pana Verdiera našťástí bohatě vynahradilo neomalenost jeho asistenta.

„*Mademoiselle Carter, quel plaisir!*“ zvolal radostně, zvedl se od stolu a stiskl Amy ruku tak silně, že ji ještě několik vteřin brněly prsty.

„Právě jsem poslal vaše materiály do naší pařížské kanceláře,“ sdělil jí po několika minutách dotazů ohledně zdraví a stěhování do Bellefontaine. „Musím se omluvit, že jsem se k tomu nedostal dřív, ale pár dokumentů, které měly pro vaši žádost zásadní význam, se ztratilo a musel jsem všechno znovu sepsat.“

Zaklepal si ukazovákem na čelo a dodal s úsměvem: „Asi už v mém pokročilém věku zapomínám. No nic, dalším krokem je návštěva inspektora. Přijede někdy v průběhu příštích týdnů, aby váš penzion ohodnotil. Žádný strach, dá mi vědět, kdy dorazí, takže se to dovíte s velkým předstihem.“

Vysvětlil Amy, jak probíhá propagace v místních a celonárodních hotelových příručkách, nabídl zařízení účasti na několika blížících se veletrzích turistiky a pohostinství a vyložil jí, co ještě musí udělat, aby splnila přísné zdravotní a bezpečnostní předpisy.

Krátce před polednem Amy z Bonnieux odjela s hlavou plnou zmatených administrativních detailů. V domě na kraji obce ji čekali Paul a Adèle Michonovi.

Renovace Bellefontaine trvala Paulovi a jeho řemeslníkům víc než půl roku, z Paula a Adèle se stali její přátelé a Amy

se vždycky těšila, až se zase uvidí s nimi a jejich dospívajícím synem Stéphanem. Dnešek nebyl výjimkou. Paul nalil pití – sobě *pastis* a Amy a Adèle dvě sklenky voňavého vína z černého rybízu.

„Tak co si o Bellefontaine myslíš?“ zeptal se a pořádně si přihnul aperitivu.

„Myslím, že jsi odvedl skvělou práci,“ odpověděla Amy nadšeně. „Jsem moc ráda, že tě pan Chevalier doporučil. Měl pravdu, nikdo jiný by to neudělal lépe.“

Paulovi se zatřásla ruka a trocha pití se vylila na kachlíkovou podlahu.

„Doporučil tě Marc? O tom ses nezmínil.“ Adèle na manžela pohlédla.

Paul si odkašlal. „Asi jsem zapomněl.“

Otočil se k Amy a úsečně se zeptal: „Co chceš dělat se zahradou?“

„Sama si s ní rozhodně neporadím. Potřebuju odbornou pomoc, aby na ni byl před zahájením provozu snesitelný pohled. Mimochodem, co víte o té ztracené fontáně a pokladu v lese?“

Adèle se tvářila napjatě. „Fontána, chrám... a tragická láska mezi Philippem Costem a Rosalíí Bruniovou. Tyhle staré historicky se čas od času vynořují znovu a znovu.“

„Rosalie Bruniová? Nebyla to předchozí majitelka Bellefontaine?“

Adèle přikývla. „Měla vášnivý, skandální vztah s Philipem Costem – Fabienovým dědečkem. Skončilo to, až když tragicky zahynul.“

Paul třískl prázdnou sklenkou o stůl a přerušil ji.

„To všechno je moc hezké, dámy, ale musíme řešit praktické záležitosti, tak se nezdržujeme kletvami, zvláště o lidech, kteří už nežijí celá desetiletí.“

Při obědě si povídali o Amyiných plánech ohledně zahrady a pak Paul odjel do své kanceláře ve vsi a Adèle a Amy seděly v obýváku a popíjely kávu.

Amy se uvelebila na pohovce a zívla.

„Doufám, že se dnes vyspím.“

Pověděla kamarádce o mrtvém králíkovi přibitým ke dveřím, nejspíš morbidním žertu.

„To je hrozné. Doufám, žes to ohlásila na četnické stanici.“

„Ne, nechtěla jsem hned po příjezdu způsobit poprask.“

„V lese řadí pytláci, víš?“

„Pytláci? Tak to museli být oni, kdo se v noci potloukal vzadu v mé zahradě. Viděla jsem ve tmě světýlka – ačkoli to vypadalo spíš jako svíčky než baterky.“

Adèle zvedla obočí. „Viděla jsi v lese světýlka? Moje teta Lily by řekla, že jsou to duchové a vyslala je La Bonne Damme.“

„La Bonne Damme... ta, co prý straší v lese?“

„Ano, jistě. Kdo ti o ní pověděl? S Paulem jsme se dohodli, že o ní nebudeme mluvit. Nechtěli jsme tě děsit.“

„Marc Chevalier, realitní agent, nebyl až tak ohleduplný. Vyprávěl mi o Bellefontaine spoustu děsivých historek, až jsem si dokonce myslela, že se mi pokouší koupit domu rozmluvit.“ Zasmála se. „Což je hloupost, realitní agenti se obvykle nesnaží zákazníky odradit, že ne?“

Očekávala, že se Adèle zasměje, ale kamarádka si zhluboka povzdechla.

„Asi máš pravdu. Marc Chevalier si nepřál, aby někdo Bellefontaine koupil. Jeho manželka Serena je adoptivní dcera Rosalie Bruniové. V Bellefontaine vyrostla a vždycky tvrdila, že by dům měla zdědit. Zuřila, když v soudní při prohrála a vzdání Rosaliini příbuzní okamžitě rozhodli, že dům prodají. Ty ses tu myslím objevila jenom o den nebo dva později a hned jsi projevila zájem.“

„Proč ona nebo její manžel dům nekoupili, když o něj tolik stáli?“

„Nemohli. Nějaký právní předpis zakazuje, aby realitní makléř nebo kdokoli z jeho příbuzných koupili majetek, jehož prodejem je pověřený. Platí to po dobu dvou let. Marc

se nejspíš chtěl postarat, aby se dům po celou tu dobu neprodal, a pak by ho Sereně koupil. Tvoje nabídka ho musela zaskočit.“

„Teď už chápu, proč byla fotka Bellefontaine zastrčená v rohu výlohy a proč mě pan Chevalier vzal na obhlídku spousty jiných nemovitostí s tím, že lépe vyhovují mým potřebám. A taky se tím vysvětluje, proč se mě pokoušel odradit těmi hloupými historkami.“

Amy dopila černou kávu a vstala.

„Už opravdu musím jet. Než penzion otevřu, zbývá toho ještě tolik udělat, že si skoro přeju, aby ta tajemná bohyně vyšla ze svého ztraceného chrámu a pomohla mi.“

Adèle zavrtěla hlavou a zachvěla se.

„Opravdu ji tady nechceš. Nech ji v lese, kam patří.“